

Pentru ce-l căutați pe cel viu printre cei morți? Iubiți frați și surori în Domnul Isus

Sunt anumite adevăruri care merită să fie repetate adesea, ca și cum i-ai spune soțului sau soției, copilului sau părintelui, “te iubesc”. Mă tem că mă repet destul de des în rândurile pe care le scriu, dar sper că o fac cu un motiv bine determinat, așa că vă cer iertare dacă v-am mai spus aceste lucruri.

Hristos a Înviat! Adevărat a Înviat!

În aceasta strălucită și glorioasă zi a Învierii Domnului Nostru Isus Hristos, gândurile noastre se îndreaptă către reînnoire, către o viață nouă și reînnoită speranță, în ciuda faptului că Paștile, căzând așa de târziu, au împiedicat primăvara să-și arate fața, și bătrâna iarnă a ținut mai mult decât era binevenită. Chiar și acum când vă scriu aceste rânduri, zăpada acoperă pământul și nu poți găsi o singură brândușă, zilele sunt deja mai lungi decât nopțile și posomorâta paloare a iernii a început să facă loc întunecatei promisiuni a primăverii.

Este imposibil ca inimile noastre să nu devină cel puțin mai ușoare, mai tinere, mai pline de speranță decât au fost în urmă cu câteva săptămâni? Puișorii și iepurașii, ouăle și mieluseii – sunt simboluri și amintiri ale sezonului reînnoirii în care noi, în emisfera nordică intrăm acum.

Dar trebuie să vă marturisesc că nu încurajez publicitatea care se face puișorilor și iepurașilor ca un simbol al acestei Sărbători. Pentru ca să nu credeți că sunt un fel de harpagon (Ebenezer Scrooge al Paștilor) trebuie să mă explic.

Bucuria pe care primăvara și simbolurile ei ne-o aduc, așa ca orice bucurie adevărată, este minunată și bună în ceea ce o privește. Este o bucurie sfântă, însă este una pur naturală, una care nu arată nici o diferență importantă între Paștile creștine și orice altă festivitate de

primăvară, păgână sau oricare alta. Într-adevăr, chiar numele Englezesc “Easter” provine dela o veche zeiță germană, Eostre, zeița răsăritului (estului), a cărei sărbătoare era celebrată în conexiune cu echinocțiul de primăvară ca și Paștile noastre.

Înțelesuri ale semnelor și simbolurilor.

Iepurașii, pușorii și florile de primăvară sunt pline de simbolism având de a face cu o viață nouă și cu o reînnoire, dar nu acestea reprezintă felul de viață nouă când vorbim despre Înviere. Simbolurile și semnele au anumite înțelesuri, și ceea ce este important este înțelesul conținutului. Simbolurile reînnoirii primăverii au un înțeles apropiat Învierii, dar nu este același lucru: oricum, este chiar asemănarea dintre cele două înțelesuri ce duce la o mai mare posibilitate a unei serioase înșelătorii. Când celebrăm Paștile (și acesta este motivul pentru care eu prefer să numesc această sărbătoare "Pascha" și nu “Easter”) nu sărbătorim echinocțiul de primăvară și revenirea verdeții pe pamant. Din punct de vedere istoric, nu este nici o îndoială de legătura directă dintre festivalurile păgâne și Passoverul Evreiesc (Pesach) și de acolo la cel creștin (Paștile). Însă înțelesul existenței acestor festivaluri are de a face cu transformarea înțelesului istoric precum și cel teologic care a avut loc în fiecare din aceste cazuri.

Eu personal prefer să numesc sărbătoarea “Pascha”
în loc de “Easter”

Trebuie să ne gândim puțin la cele afirmate, deoarece este emblematic felul în care vechile credințe au tendința să continue să trăiască sub forma a unei noi credințe. Înțelesurile sunt asemănătoare, dar nu același și posibilitatea de amăgire este mare. Nicăieri acest lucru nu este mai evident decât în înțelegerea noastră zilnică, presupusă creștină, care este bucuroasă să accepte persoana lui Isus Hristos, și în același timp să respingă mesajul Lui. Pentru că repetata mentalitate practică a

creștinului nu este în realitate diferită de a oricărui alt individ, creștinii au găsit mijloace subtile și rigide care să-i conducă pe calea credinței creștine, fără a face nici o schimbare personală, vieții lor sau valorilor lor. Într-adevăr, în unele cazuri vechile credințe sunt pur și simplu “botezate”, rămânând așa cum au fost, primind un nou nume și prezentate în mod rațional într-o formă teologică creștină, în timp ce rămân în mod esențial păgâne sau cel puțin necreștine.

Aceasta este situația, de exemplu, cu teoria creștină a “razboiului drept”. Această teorie nu are nicidecum o bază în Noul Testament și în învățăturile lui Isus, însă când Imperiul Roman a schimbat politica sa de persecuție a creștinilor și a adoptat oficial Creștinismul care religie a sa oficială, teoria stoică¹ a războiului drept, ce fusese adoptată ca o încercare de a face războiul Roman păgân mai puțin barbar și brutal, și-a găsit calea în doctrină și în teologia creștină, la fel ca și Stoicismul. Creștinii aveau mult mai multe interese în noua ordine creștină decât imperiul păgân le garantase, cum ar fi cetățenia, proprietatea privată și mijloace de trai, și astfel au avut tendința să accepte o parte din valorile existente în ordinea veche reformulându-le în cuvinte și concepte creștine².

În ciuda tendinței de a da un pastel creștin practicilor și înțelesurilor păgâne, noi descriem procesul prin care o persoană ajunge să-L cunoască și să-L accepte pe Isus – adică atât persoana Sa cât și mesajul Său - ca dătător de viață. De fapt noi îl numim “mântuire”. Este un proces ce culminează în misterul (sau sacramentul) Botezului, care are ca finalitate “nașterea din nou” a unei persoane. Devenind un creștin botezat înseamnă să trăiești o nouă viață și o orientare complet nouă în

¹ Stoicismul este o școală de gândire care își are începuturile în secolul al 3-lea înainte de Hristos. A învățat un mod de viață bazat pe o gândire clară, neinfluențabilă, care îi dă posibilitate persoanei înțelepte să perceapă raționalitatea interioară a lucrurilor și astfel să trăiască în concordanță cu natura, nefiind împiedicat de către emoțiile negative ce apar ca urmare a unei percepții greșite a lucrurilor. Printre idealurile stoice se includ puterea de voință, minte deschisă, control de sine, și un număr limitat de sentimente puternice.

² Cu toate că teoria războiului drept derivă din surse filozofice pre-evangelice decât din învățăturile lui Isus, cred că este drept să ne întrebăm cine pe cine a convertit când Imperiul Roman a devenit creștin. Folosesc teoria creștină a războiului drept ca și unul dintre exemplele ce arată cum vechile credințe au fost acceptate pe parcursul istoriei. Mai sunt multe alte exemple.

viața ta. Înseamnă să obții o nouă serie de valori și credințe pe care cel botezat promite că îi vor fi influențe dominante în viața sa.

Înseamnă perceperea unui nou set de valori.

Precum liturghia Botezului spune că noi “îl respigem pe diavol, lucrarea sa, serviciile sale și toată mândria sa” și că noi “ne unim cu Hristos”. Noi ne identificăm atât de mult cu Cel Răstignit că spunem că suntem una cu El și astfel suntem cufundați în misterul morții (în apele Botezului) și înălțați în misterul învierii Lui. Numai după totala cufundare a întregii noastre ființe suntem capabili, cu ajutorul misterului (sacramentului) Confirmării (Miruirii), să primim pecetea Darului Spiritului Sfânt “promisiunea lui Dumnezeu de a ne da puterea să devenim ceea ce am promis că vom fi.”

Când păreri și valori care nu provin din Evanghelie li se dau nume creștine sau sunt identificate cu standarde culturale ce pot fi numite creștinești, cu toate că derivă din surse diferite Evangheliei, suntem la ananghie. Biserica devine confuză și dezorientată. Numește ceea ce este alb “negru” și ce este sus devine “jos”. Nu este dificil totuși să vedem de ce toate acestea se întâmplă. Persoana în care creștinii sunt cufundați este Acela care a predicat Predica de pe Munte (Matei 5-7), și această predică descrie un mod de viață ce nu este ușor. Începe prin a întoarce totul pe dos numindu-i “Fericiți” pe cei săraci, pe cei blânzi, cei ce plâng, cei flămânzi și însetoși, și pe cei curați cu inima. Această introducere a predicii de pe munte numită “Fericirile” este scheletul unui mod de a trăi bazat pe Evanghelie.

În schimb, Fericirile sunt nefolositoare pentru orice altceva. Ele nu reprezintă cheile succesului în afaceri, în politică sau academic. Ele nu ne învață cum să ne facem prieteni sau să influențăm lumea. Ele nu promit bogăție sau siguranță. Ele nu garantează o sănătate strălucitoare, tinerețe eternă sau “o răsuflare curată”. Ca o lozincă de marketing și un fel de a prezenta un produs pe piață, ele sunt un dezastru.

Noi creștinii numim aceste cuvinte ale lui Isus “Fericirile” deoarece credem ca ele sunt lucrurile care aduc fericire, bucurie și viață eternă. Însă nici unul dintre noi nu se așteaptă să semneze un contract bazat pe aceste principii pentru a cumpăra o mașină sau un frigider. Orice persoană recrutată care-și ridică mâna dreaptă și își ia angajamentul să se supună oricărei legi, cu condiția să nu se opună poruncii lui Hristos de a-și iubi dușmanul, probabil că nu va avansa în armată. Dacă trebuie să mergem la bancă cu un proiect bazat pe ideea de a da lucruri cuiva fără să câștigi ceva, probabil că nu va obține împrumutul.

Și atunci vă întreb, ce îi dă țării noastre - sau oricare altei țări - dreptul de a se numi creștină? Este oare pentru că mai multă lume merge la Biserică decât la Sinagogă, Moschee sau Templu? Sau pentru că a fost întemeiată pe principiile creștine? Care principii? Câte principii? Cu toate că principiile privind egalitatea tuturor oamenilor și dreptul la viață, libertate și obținerea fericirii sunt admirabile, nu este nimic specific creștin în ele. Ele sunt implicate în fiecare dintre tradițiile mari religioase ca să nu mai menționăm numărul filozofilor care au foarte puțin, sau chiar de loc, în comun cu religia, precum raționalismul filosofic al Iluminaților, a lui Rousseau, Locke, Hobbes și a multor alora, ce reprezintă adevărata structură teoretică ce au stat la baza documentelor de creare a Statului American.

De fapt, Predica de pe Munte nu ne spune absolut nimic despre țară, cultură, economie și politică. Dar spune totul (îndrăznesc să spun, totul ce trebuie spus?) despre viața și destinul omenesc, despre individualitate și despre Dumnezeu. Astfel, în timp ce Predica de pe Munte nu este o teorie a politicii, culturii, economiei sau structurii statului, aceste lucruri fiind activități omenești, sunt totuși implicate în ce ne învață Predica de pe Munte despre umanitate. Ele sunt acele activități omenești ce trebuie transformate dacă vrem să le numim creștinești într-un sens semnificativ.

Pe cât de drăguți și inocenți ca iepurașii, puișorii și crinii, sunt simbolurile Paștilor, ele nu ne spun mai nimic despre ce Hristos a realizat prin învierea Sa. Pentru a afla ce a realizat Hristos pentru noi avem nevoie de Biserică, de o comunitate de credincioși care împreună sunt trupul lui Hristos. Creștinii a căror înțelegere a sărbătorii nu trece de aceste simboluri, nu înțeleg un important și esențial adevăr.

Cu alte cuvinte: într-o recentă călătorie pe care am întreprins-o, am văzut două reclame care m-au impresionat prin importanța mesajelor lor. Una zicea “Celebrați Paștile” și cealaltă povățuia cititorul “Trăiește responsabil”. Din păcate prima reclamă era o placardă electronică cu o fotografie arătând o șuncă tăiată în bucăți purtând numele firmei Kroger. A doua era un anunt lipit de spoilerul unei mașini având motoul Miller Light. Celebrarea Paștilor este o activitate primordial creștină și trăind în mod responsabil este o virtute pe care toți o admirăm. Însă ceea ce Kroger și Miller Light spuneau cu adevărat este “cumpără șunca noastră și bea berea noastră”, sau cel puțin dacă nu spuneau exact acest lucru, cineva ar lua de bună că acestea sunt lucrurile care ar trebui să le facă. Cineva poate să-și îmbunătățească probabil celebrarea Paștilor prin consumarea șuncii Kroger și prin a nu bea prea multă bere Miller care i-ar produce neplăceri lui și altora, presupun, un lucru responsabil ce poate fi făcut.

Trăind în mod responsabil este o virtute pe care o putem admira cu totii,

Faptul că mâncăm șuncă nu poate fi cel mai important lucru prin care să onorăm înțelesul Învierii și trăind o viață cinstită și responsabilă poate însemna mai mult decât a bea bere în moderație. Dificultatea pe care o văd este, că ne îndreptăm către Kroger și Miller (către guvern, către mass-media, etc.) ca să aflăm cum să ne trăim viața, și nu către Hristos și Biserica Sa. Este adevărat că Kroger și Miller, care își fac reclamă vânzării - au un buget mult mai mare decât Biserica, și astfel în mod proporțional, au o audiență mai largă în societatea noastră - dar aceasta

este o problemă mult mai mare decât reclama. Dacă într-adevăr vrem să ne gândim serios la ce Hristos, cel portretizat în Evangheliile spune, și la ceea ce ne învață Biserica, putem să ne găsim în situația de a trece dincolo de "zona confortabilă" în a alege cum să ne trăim viața.

Nu depinde de societatea în care trăim sau de guvernul nostru, să ne spună ce ține sau nu de calea prin care să-L urmăm pe Hristos. Nu ține de mass-media sau de elita comercială să ne dea informații de care avem nevoie ca să putem trăi la nivelul obligațiilor noastre făcute la botez. Aceste lucruri sunt treaba Bisericii, înțelegând prin aceasta întreaga Biserică, nu numai preoții și ierarhia, cu toate că ei au o responsabilitate specială în cadrul misiunii Bisericii. Oricum, mi se pare că, în mai multe ocazii, Biserica a renunțat la o mare parte din această misiune a ei, ca să nu menționăm credibilitatea sa, pentru că însuși creștinii ei nu cred că Hristos poate să ne dea ce ne promite sau, dacă El poate, noi de fapt nu vrem oricum să primim ceea ce ne-a promis. Precum G. K. Chesterton, în mod denaturant a scris odată: "Idealul creștin nu a fost încercat și găsit de dorit, a fost găsit dificil și lăsat neîncercat,"

Peter Maurin, co-fondatorul mișcării Muncitorul Catolic spune în cartea sa *Radicalismul Catolic* (1949):

Conducătorii nu pot fi găsiți printre politicieni, oameni de afaceri și profesori universitari.

Conducătorii numiți ai lumii sunt Episcopii Catolici³.

³ Această expresie deosebită necesită să i se acorde ceva considerație. Nu cred că Maurin scrie dintr-un exces de pietate sau datorită ascultării ecleziastice. Nici nu cred că el vrea să spună că episcopii știu totul în orice domeniu. Nici măcar nu cred că el ar propune un fel de teocrație sau Creștinism de tip Taliban. Ceea ce el spune este o foarte mare încercare pentru episcopi. Dacă Hristos este Salvatorul și Mântuitorul lumii, iar trupul Său, Biserica, este responsabilă pentru proclamarea adevărului Evangheliei lui Hristos pentru viața lumii, iar episcopilor, ca succesori ai Apostolilor, li se dă sarcina de a proclama Vestea cea Bună întregii lumi, și chiar mai mult, dacă, în Biserică, ei au o sarcină unică de a perpetua cu credință doctrina creștină, și conducând comunitatea de credincioși în mod autentic prin exemplul credinței lor nestrămutate, atunci viața lumii, într-un anumit mod, este dependentă de modalitatea de a conduce sau a nu conduce a unui episcop, de a învăța adevărul lui Hristos sau a învăța ceva ce se aseamănă adevărului lui Hristos.

În zilele noastre, noțiunea prin care, acest lucru înseamna ca episcopii ar trebui să învețe lumea cum să existe ca lume, ori că episcopii sunt unși de către Dumnezeu să conducă cu o autoritate regală, este total de neconceput. Într-adevăr, în timp ce autoritatea, oricare ar fi aceea, se află tot mai des sub umbra suspiciunii, conducerea creștină, în special, a renunțat de curând la foarte mult din ceea ce susținea printre poporul său prin greșelile făcute, nu numai pentru ca să conducă, dar pentru ca să și protejeze pe cei mai vulnerabili din turma lui Hristos. Pocăința a fost

Episcopii Catolici au încetat să mai conducă pentru că credincioșii catolici nu îi mai considera pe Episcopi ca și conducători ai lor în probleme de politică și economie.

Credincioșii catolici așteaptă să fie îndrumați de către Episcopi în probleme spirituale și de către politicieni și oamenii de afaceri în probleme politice și economice.

Credincioșii catolici fac marea eroare modernă separând spiritualul de material.

Această mare eroare modernă, cunoscută sub numele de secularizare este numită “ciuma modernă” de către Papa Pius XI⁴.

Secularismul este fenomenul care a dus la compartimentarea existenței noastre în sacru contra laic (secular), politică contra religie, afacere contra viață personală, etc. Este un fenomen care este pe cât de greu de înțeles pe atât de greu de ignorat. Și nenorocirea vine oricărui care ascultă de cei ce vorbesc la radio sau televiziune când se plâng de ceea ce e numit “secularizare”, prin care ei înțeleg într-adevăr ascendența culturală, într-o formă sau alta, a creștinătății instituționale asupra altor curente politice și culturale, (precum și a altor tradiții religioase) ca un mijloc de a obține politică seculară și de a prelua puterea asupra altora.

Secularismul este rezultatul în care o societate, pe de o parte, nu acceptă în întregime credința, și în același timp nu este nici contra ei. Este rezultatul indiferenței, o indiferență care, în cazul culturii noastre se deghizează ca o toleranță, care de fapt este cu totul altceva, în timp ce ceea ce cu adevărat reprezintă, este o morală relativă. Aceasta constă în înțelesul comun că, pentru a te înțelege cu cei din jurul tău și a avea un câștig din asta “ceea ce crezi tu despre esența valorii umane și destinul ultim al vieții tale este un lucru bun pentru tine, și ceea ce eu cred este bun pentru mine, nu pentru faptul că-ți respect adevărul tău, ci pentru că, hai să fim serioși, este o pălăvrăgeală. La urma urmei, cine știe cu adevărat?

dintotdeauna primul lucru pe agenda creștină, și între creștini, episcopii trebuie să fie pe primul plan în a urmări calea pocăinței.

⁴ Peter Maurin, "A doua scrisoare deschisă către Părintele Lord, S.J." în *Radicalismul Catolic* (1949), p. 15

Secularismul este bazat pur și simplu pe materialismul ateu, nimic mai mult, și din acest punct de vedere, materialismul ateu capitalist și materialismul ateu communist sunt total de accord. Capitalismul și comunismul sunt numai teorii care se preocupă de producția și distribuția bunurilor și a serviciilor, și cu toate că ele sunt în complet dezacord despre care ar fi soluția cea mai bună, amândouă încearcă în mod insistent să închidă orizontul omenesc, limitând existența umană la ceea ce este "secular "(numai al acestei ere)" și negând accesul la "transpersonal" și transcendent.

În afară de cazul că suntem constienți de aceasta, suntem expusi să fim victime ale șarlatanilor care ne satisfac cu iepurași și pușori, când de fapt, în mod deosebit și cu adevărat, avem nevoie să cunoaștem adevărul despre mormântul gol.

Profetul Isaia scrie

*Voi care sunteți însetați veniți la apă!
Voi care nu aveți bani veniți, cumpărați grâne și mâncați.
Veniți cumpărați grâne fără bani, vin și lapte fără să vă coste nimic!
De ce să cheltuiți banii voștri pe ceea ce nu este pâine;
lefurile voastre pe ceva ce nu vă satisface?
Ascultați numai de mine și veți mânca bine, și vă veți bucura de o
călătorie plăcută.
Fiți atenți și veniți la mine; ascultați pentru ca să aveți viață.*

Doi bărbați în veșminte orbitoare le-au întrebat pe femeile purtătoare de mir, "De ce-L căutați pe cel viu între cei morți?" (Luca 24,5)

Noi, cei care suntem însetați după apa vieții veșnice și suntem doritori de pâinea care vine din cer, irosim prea mult din viața noastră urmărind ceva ce nu ne satisface, ceva ce nici nu este aproape să ne satisfacă cele mai adânci și nobile impulsuri ale naturii noastre. Este ca și cum suntem subjuogați fricii și îndoielilor noastre și nu putem scăpa din ghiarele

traficanților acestui drog numit secularizare, care ne omoară speranța, și ne forțează să ne războim între noi.

Mormântul gol ne dă speranța descleștării din această robie. Învierea lui Hristos – care nu putea fi împlinită decât numai prin moartea Sa – este ceea ce ne-a deschis drumul spre Infinit, pentru care noi am fost creați și pe care îl dorim cu înfocare din adâncimea nenorocirilor și a sărăciei noastre. Cunoaștem acest puternic adevăr despre noi înșine numai din cauză că Biserica a menținut o evlavioasă mărturie a acestui Eveniment al evenimentelor, nu numai arătându-ne mormântul gol al lui Hristos, dar mai ales invitându-ne înăuntrul lui, în adâncimea misterelelor lui Dumnezeu, ca unii care am meritat să fim martori la acest Eveniment noi înșine.

Puteți fi liberi – în totalitate și în mod glorios, chiar și față de moarte – și ați fost făcuți pentru aceasta. Pentru ce să acceptați o versiune a libertății propusă de altcineva – numai libertate politică și economic – când aveți libertatea pe care însuși Hristos v-a dat-o? Pentru ce să vă mulțumiți doar cu bogăția când aveți Infinitul? Pentru ce să vă luați la întrecere cu vecinul când v-a fost deja dăruită Victoria?

Hristos într-adevăr a înviat și noi nu avem nevoie să-L căutăm între obiceiurile moarte, credințele și tradițiile culturilor trecute și civilizațiilor apuse precum este a noastră. Întăriți prin participarea comună în sacramente și prin mărturisirea noastră comună față de Învierea Sa, ca o dovadă și garanție a adevărului învățăturilor Lui, haideți, noi care suntem Biserica, trupul viu a lui Hristos, să-i lăsăm pe cei morți să-și îngroape morții lor. (Luca 9:60) Nu avem nevoie de nimic din ce au ei să ne ofere. În schimb, haideți să le spunem, cu viețile noastre și chiar cu vorbele noastre, dacă este necesar: “Hristos a Înviat!” Haideți să proorocim oaselor celor uscate ale ținutului nostru (Ezechiel 37) întărindu-le prin încrederea noastră în Isus, punând piele și carne pe ele cu faptele noastre de dragoste în numele Lui, readucându-le la viață cu Spiritul Sfânt, care ne-a fost dat să ne aducă adevărata unitate între

umanitate în durere sa, și Tatăl nostru în infinita Sa iubire și continuă milă.

Cu dragoste în Mântuitorul nostru cel înviat,

+ John Michael, un păcătos
Episcop, Eparhia Sfantul George , Canton